

Een andere kijk op jouw gezondheid

Van samenwerken
wordt iedereen beter!

Patricia Fassaert

Inleiding

Wat heeft mij ertoe bewogen dit boek te schrijven en wat wil ik ermee bereiken? In mijn rol als verpleegkundige en als mesoloog heb ik veel mensen gezien die niet optimaal worden gehoord in hun lichamelijke klachten en die niet gezien worden als mens in zijn totaliteit. Velen hebben al een lang traject van artsbezoeken en onderzoeken achter de rug waaruit niet naar voren is gekomen wat de oorzaak van hun klachten is. Als zij uiteindelijk bij mij in de praktijk komen, blijkt uit mijn onderzoek dat er wel een aanwijsbare oorzaak is. Hierop ga ik dan een behandeling inzetten. Helaas stelt de behandelend arts het meestal niet op prijs dat een patiënt ook nog een andere weg bewandelt op zoek naar genezing en herstel. Ik pleit in dit boek voor samenwerking tussen reguliere en alternatieve genezers om zo tot betere resultaten te komen. Met dit boek nodig ik mensen uit om eens anders naar hun gezondheid te kijken. Er zijn namelijk veel factoren die hier invloed op kunnen hebben. Dit hangt onder andere af van de persoon, de klacht, de duur van de klacht, de heftigheid en van nog heel veel andere zaken. Er is voor niemand één benadering die leidt naar gezondheid. Mijn werkwijze is een van de vele manieren om naar gezondheid en geneeskunde te kijken: gericht op het individu als geheel en met meer maatwerk dan in de reguliere gezondheidszorg.

Ik heb door de jaren heen ontdekt dat elk mens anders is, omdat er veel aspecten meespelen in de menselijke gezondheid. De reguliere gezondheidszorg laat zich sterk leiden door protocollen. Val je niet in het protocol van de ene en ook niet van de andere arts, dan weten zij het niet. Conclusie: er is niets aan de hand, ondanks je vele klachten. De reguliere gezondheidszorg is een eenzijdig, gestandaardiseerd systeem dat is vastgelegd in protocollen. Pas je daar niet in, dan ben je niet ziek. Ik wil echter breed kijken van-

uit maatwerk. Dit past niet binnen de protocollen van een arts. Daarin is alles gericht op standaard gemiddelden. Is bijvoorbeeld het cortisol in het bloed 'vijf' terwijl dat 'drie' moet zijn, dan wordt er medicatie voorgeschreven om de cortisolwaarde te verlagen. Men kijkt niet naar andere bloedwaarden waarvan het cortisol afhankelijk is. Dit wel doen zou meer maatwerk geven, waardoor de patiënt gerichter geholpen kan worden. Tevens wordt hij of zij zich zo bewust van zijn eigen vermogen om de eigen gezondheid te verbeteren.

Dit boek is dus niet speciaal bedoeld voor mensen die een klacht hebben over hun arts of om iemand tekort te doen. Het is bedoeld om te laten zien dat er vaak meerdere manieren zijn om naar gezondheid te kijken. Waarbij het een niet beter is dan het ander, maar wel passender kan zijn. Daarvoor is het belangrijk dat iedereen die klachten heeft, goed gehoord wordt. Want soms ligt de oorzaak van een klacht ergens anders dan wat artsen traditioneel leren. In mijn praktijk als mesoloog, maar ook als verpleegkundige heb ik dat ervaren. Ik kan dat illustreren met praktijkvoorbeelden dankzij de vele patiënten die ik heb gezien, zowel in de reguliere zorg als in mijn huidige vak dat tussen regulier en alternatief in zit. In dit boek heb ik voornamelijk de bijzondere gevallen opgenomen. Bijvoorbeeld het verhaal over de symptomen van Noud (pagina 54). Hij heeft klachten van de lever, zoals vermoeidheid, lusteloosheid, slecht slapen, rugpijn, nekpijn, hoofdpijn vanaf de nek, winderigheid, concentratiezwakte en geheugenvermindering. De arts kijkt alleen naar de leverwaarden in zijn bloed. Deze zijn verhoogd, waaruit hij zijn conclusie trekt. Uit mijn onderzoek blijkt dat de leverklachten de symptomen zijn maar niet de oorzaak. Ik ontdekte dit doordat ik ook ging kijken naar het functioneren van andere organen en andere invloeden die dergelijke

symptomen kunnen veroorzaken. Ik zal het wat eenvoudiger uitleggen. Vaak begint brand ergens in een huis op de begane grond en wordt het pas gezien als de rook of vlammen uit het dak slaan. De reguliere geneeskunde richt zich op die vlammen en pakt niet de bron aan. Of anders gezegd: je ziet pas dat iemand een maagbloeding heeft als het bloed uit de mond komt. Dan kan je een gaasje op de tong leggen, maar dat gaat niet werken.

Dit is maar een van de vele voorbeelden uit mijn praktijk om de lezer nog duidelijker te maken wat ik bedoel. Tevens wil ik met deze voorbeelden mensen ervan overtuigen dat er soms in een onverwachte hoek een oorzaak van hun klachten gevonden kan worden, wat dan uiteindelijk kan leiden tot een oplossing. Daarbij zal dit bij velen herkenning en erkenning geven. Het kan mensen helpen om een stap te zetten richting een alternatieve geneeswijze. Het liefst in overleg en samenwerking met hun behandelend arts. Professionals in de zorg die mensen ontmoeten die niet verder komen in hun huidige staat van gezondheid, raad ik aan deze mensen de tip te geven eens een andere geneeswijze te volgen.

In het eerste hoofdstuk omschrijf ik hoe ik ertoe gekomen ben om dit boek te schrijven vanuit mijn ervaring en geef ik mijn kijk op zowel reguliere als alternatieve zorg. Ook beschrijf ik welk doel ik ermee wil bereiken. In het tweede hoofdstuk laat ik zien hoe er te werk wordt gegaan in de huidige gezondheidszorg en wat mijn bezwaren daartegen zijn. Het derde hoofdstuk gaat over het behandelen van de klachten die ik in mijn praktijk tegenkom. Dit wordt geïllustreerd met talloze eigen praktijkvoorbeelden. In het vierde hoofdstuk belicht ik de werkwijze vanuit protocollen in de reguliere gezondheidszorg. Daarna sluit ik af met een conclusie en een dankwoord.

1 Mesologie is het kompas van de gezondheidszorg

Al van jongs af aan ben ik geïnteresseerd in de gezondheid van mensen. Zowel de reguliere als de alternatieve geneeswijzen trokken mij aan. Aanvankelijk werkte ik als A-verpleegkundige in het ziekenhuis en later in verschillende functies in de thuiszorg. Tot ik gegrepen werd door de mesologie, een manier om patiënten integraal te bekijken, onderzoeken en behandelen.

1.1 Waar ben je dan bang voor?

Ik wist al op jonge leeftijd dat ik 'later' verpleegkundige wilde worden. Daarom ben ik na de middelbare school de inservice-opleiding Verpleegkunde-A gaan volgen. Dat wil zeggen werken en leren tegelijk en verplicht wonen in de verpleegstersflat. Ik draaide volledig mee in de onregelmatige diensten en om de zoveel weken kreeg ik een week les. Wat ik in die lessen leerde ging ik vervolgens weer toepassen in de praktijk. Gedurende de opleiding was het verplicht om op verschillende afdelingen te werken om de nodige ervaring op te doen.

Het viel mij op dat het steeds vaker voorkwam dat patiënten naast de reguliere geneeskunde ook gebruik maakten van alternatieve geneeswijzen. Zoals acupunctuur, homeopathie, enzymtherapie, het nemen van voedingssupplementen, et cetera. Ach ja, dacht ik, waarom ook niet? Ook dat kan helpen bij het herstel van ziekte of ziek zijn. Tot op een dag een arts enorm boos werd op een patiënt, die hem vertelde dat hij naast de behandeling van de arts, ook gebruik maakte van een alternatieve geneeswijze. De arts werd zo kwaad dat hij de patiënt voor de keuze stelde. Met een boze, verheven stem en een belerende vinger richting patiënt zei hij: 'Of

je stopt met het gebruik van deze middelen en ik help je verder of je gaat ermee door, maar dan wil ik je niet meer helpen. Want het is troep, het is water en het doet helemaal niks, dus kies maar.' Ik was helemaal verbouwereerd en durfde niks te zeggen. Als tweedejaars leerling wilde ik geen narigheid door mijn mening te geven. Ik weet nog goed dat ik toen dacht: Hoe kan dat nou? Je vindt het troep, water en het doet niks. Waar ben je dan bang voor? Je verbiedt iemand toch ook niet om water te drinken? Laat de patiënt zijn eigen ding doen en ga gewoon verder met je behandeling als je er dan zo van overtuigd bent dat het toch niks doet.

Toen kreeg ik een droom. Wat zou het toch mooi zijn als er 'iets' (een geneeswijze) zou zijn die beide met elkaar verbindt of ondersteunt, zodat de patiënt nog beter geholpen kan worden. Nou ja, ik stopte dat droombeeld meteen weer weg met de gedachte dat dit toch nooit zou gebeuren. Toch bleef dit denkbeeld steeds weer naar boven komen en bleef ik me verbazen over de enorme wederzijdse aversie tussen reguliere en alternatieve geneeswijzen. Gaandeweg mijn jaren in de verpleging viel mij op dat bepaalde medicijnen en therapieën bij de ene patiënt heel goed werkten en bij de andere patiënt met dezelfde klachten helemaal niet. Ik ging steeds meer zien hoe eenzijdig de behandelingen eigenlijk waren. Hierdoor groeide mijn aandacht voor de alternatieve geneeswijzen. Mede daardoor ben ik mezelf voortdurend de vraag blijven stellen (vanuit het belang van de patiënt) waarom men zich niet meer concentreert op de mogelijkheid beide geneeswijzen met elkaar te combineren. Vanuit de gedachte: je kan niet zonder het een, maar ook niet zonder het ander.

De volgende pagina's
geven u een korte impressie
van de diverse praktijkvoorbeelden
die u kunt lezen in mijn boek.

Als patiënten vertellen dat ze een alternatieve of complementaire geneeswijze volgen, worden artsen vaak boos of lachen hen uit. 'Denk je nou echt dat dit werkt?' of 'Denk je nou echt dat die jou wat kunnen bieden?'

Patiënt voelt zich beter, maar arts volhardt in het protocol

Daan (48) is hiervan een mooi voorbeeld. Hij komt bij mij in de praktijk met de klachten: waterdunne diarree sinds zijn achttiende jaar en steeds toenemende extreme moeheid. Overdag gaat hij naar zijn werk, waar hij zich goed staande weet te houden. Maar als hij thuiskomt, gaat hij na de maaltijd op de bank liggen slapen. Vervolgens verplaatst hij zich rond tien uur naar z'n bed om de volgende dag nog steeds moe op te staan en op dezelfde manier de dag weer door te komen. Daan is 's avonds niet in staat om ook maar iets te doen. Zijn sociale contacten zijn inmiddels nihil en in de weekenden heeft hij zijn rust nodig om bij te komen. Maar zelfs dat is niet voldoende. 's Maandags start hij zijn week nog steeds heel moe.

Uit zijn vragenlijst blijkt dat Daan sinds z'n achttiende zware medicatie gebruikt in verband met de ziekte van Crohn, chronische darmontstekingen, op advies van de specialist in het academisch ziekenhuis. Op vierentwintigjarige leeftijd heeft hij een operatie ondergaan waarbij dertig centimeter darm is weggehaald. Een deel van de dikke darm en een deel van de dunne darm, op de plaats daar waar deze in elkaar overlopen. Een aantal jaren later is hij nogmaals geopereerd, omdat er op de geopereerde plek een stenose, een vernauwing, was ontstaan. Al die jaren heeft Daan verschillende zware medicijnen gebruikt om de ontstekingen tegen te gaan. Voor mij is dat onbegrijpelijk, want deze hebben allemaal als bijwerking maag- en darmzweren en dat is nou precies

waar hij voor behandeld wordt. Uiteindelijk heeft hij één van de zwaarste medicinale behandelingen, chemotherapie, voorgeschreven gekregen om de ontstekingen aan te pakken. Dat medicijn wordt als laatste redmiddel ingezet, maar verzwakt tevens sterk het immuunsysteem met groot gevaar op infecties als gevolg. Hij belandt hierdoor uiteindelijk in het ziekenhuis met een koorts van veertig graden die al tien dagen duurt. Omdat de artsen niet meer weten wat ze met hem aan moeten, stellen ze Daan voor om mee te doen aan een experiment. Een proef die een nieuwe vorm van chemotherapie test. Dat is dan geheel op eigen risico. Daan stopt in de loop van het experiment met de behandeling omdat hij er zo vreselijk ziek van wordt.

Uiteindelijk komt Daan in mijn praktijk terecht. Uit mijn onderzoek blijkt dat hij geen gist, geraffineerde suikers, melk, koffie en alcohol in z'n darmen kan verdragen. Zijn lever is in disfunctie en hij komt flink wat vitaminen tekort. Ik zet hierop mijn behandeling in met kruiden en voedingssupplementen en Daan past zijn voeding aan. Na twee maanden komt hij bij me terug: hij heeft voor het eerst in dertig jaar weer vaste ontlasting. Nog wel afgewisseld met dunnere ontlasting, maar niet meer zoals het voorheen was. Zijn darmen zijn veel rustiger en hij begint meer energie te krijgen. Na vier maanden heeft hij helemaal geen buikpijn en diarree meer. Zijn ontlasting is elke keer vast, zoals het hoort. Wel merkt hij dat als hij toch iets heeft gegeten van voeding die hij niet kan verdragen, zijn darmen onmiddellijk onrustig zijn. Zijn energie blijft toenemen en hij krijgt weer zin om dingen te ondernemen. Zijn bloeduitslagen bij de arts zien er steeds beter uit, de ontstekingswaarden zijn niet meer verhoogd. Daan besluit op eigen initiatief zijn doktersmedicijnen te gaan afbouwen.

Na een jaar deelt Daan zijn reguliere arts mee dat hij geen medicatie meer gebruikt en onder alternatieve behandeling is. Zijn arts doet daar lacherig over en vraagt hem: 'Wat kan jou dat nou bieden?' Daan vertelt dat hij voor het eerst in dertig jaar weer elke dag vaste ontlasting heeft en geen buikpijn meer. En niet te vergeten, dat hij weer begint te leven omdat hij weer energie heeft. Sterker nog, hij vertelt z'n arts dat hij op skivakantie is geweest. Dit alles is in al die jaren dat hij bij hem onder behandeling was nog nooit gebeurd. De arts is zichtbaar geïrriteerd en wil het bewijs door middel van een coloscopie, een kijkonderzoek van de dikke darm. Daan stemt daarmee in. De uitslag: er zijn totaal geen ontstekingen meer aanwezig. Wel zijn er nog littekentjes te zien, daar waar ontstekingen zijn geweest.

Onderwijl is Daan nu zes jaar verder. Hij is nog steeds medicijnvrij en het gaat goed met zijn gezondheid. Daan merkt dat hij zich inderdaad goed aan de voedingsadviezen moet houden. Zo niet, dan ervaart hij meteen reacties in zijn darmen. Zijn arts wil toch dat hij iedere twee jaar een coloscopie laat uitvoeren en probeert hem er nog steeds van te overtuigen dat hij preventief medicatie moet nemen. De arts blijft dus volhouden dat het protocol uitgevoerd moet worden, terwijl Daan duidelijk aan zijn lichaam voelt wat wel of niet goed voor hem is.

Dus jouw alternatief genezer zegt
dat je iets mankeert...

...en dat ze het kan genezen!!

2.3 Heb je ook het gevoel dat het protocol vaak op de eerste plaats komt?

Protocollen geven aan wat er gedaan moet worden bij bepaalde klachten. Komt daar geen oorzaak uit waardoor klachten zijn ontstaan, dan gaat men een ander protocol volgen. Een protocol kan verschillende onderzoeken bevatten. Maar komt er helemaal niets uit, dan loop je de kans onverrichter zake weer naar huis gestuurd te worden.

‘Deze leverwaarden horen bij een zware alcoholist’

Noud (56) heeft een fulltimebaan, is gehuwd en heeft uitwonende kinderen. Zijn favoriete sport is badminton en zijn grootste hobby is motorrijden. Hij krijgt toenemende klachten aan zijn lever. Het begint met gevoelige druk, niet echt pijnlijk, maar hij voelt zijn lever duidelijk zitten. Dit komt steeds vaker voor. Noud twijfelt of hij naar de dokter zal gaan. Wat hem tegenhoudt, is dat hij zich afvraagt wat die daaraan kan doen. Toch nog maar niet naar de dokter en nog even afwachten of het niet vanzelf over zal gaan. Het is immers ook vanzelf gekomen. Maar in plaats van verdwijnen nemen z'n klachten steeds meer toe. De gevoeligheid gaat over in pijn, zo nu en dan, later wordt dit een zeurende en stekende pijn die vrijwel continu is. Het voelt alsof zijn lever groter is geworden en tegen zijn ribben aan zit te drukken. Tevens krijgt hij toenemende vermoeidheidsklachten. In plaats van lekker sporten 's avonds ligt hij vermoeid en futloos op de bank. Het badmintonnen heeft hij eraan gegeven en z'n motor komt niet meer uit de garage. Hij heeft er gewoon de fut niet meer voor.

Uiteindelijk besluit Noud om toch naar de dokter te gaan. De huisarts adviseert hem om bloed te laten prikken. Hieruit blijkt dat de leverwaarden in zijn bloed veel te hoog zijn en de dokter stuurt hem door naar de internist. De internist besluit om opnieuw bloed

te prikken met dezelfde resultaten. Eigenlijk is Noud blij dat er iets uitkomt en hij kijkt uit naar een behandeling. Weg met de pijn, vermoeidheid en futloosheid. Vol verwachting luistert hij naar het advies van de internist. Die zegt: 'Tja meneer, deze waarden zijn veel te hoog, dit zijn leverwaarden die horen bij een zware alcoholist.' Noud schrikt en geeft nadrukkelijk aan dat hij echt geen alcoholist is en alleen alcohol drinkt bij verjaardagen en feestdagen. Er gaan weken, ja soms zelfs maanden voorbij dat hij geen druppel alcohol gebruikt. 'Meneer, deze waarden horen echt bij een alcoholist, maar ja, alle alcoholisten zeggen dat ze niet drinken. Komt u maar weer terug als u klachten heeft.' Noud schrikt enorm van wat de internist zegt. Hij voelt zich voor leugenaar weggezet en benadrukt met enige boosheid dat hij echt geen alcoholist is en hij niet voor niets komt. 'Ik heb nu klachten, daarom ben ik hier en ik wil dat u mij serieus neemt.' Waarop de internist reageert: 'Gaat u maar naar huis en stop eerst maar eens met drinken, dan kunnen we later altijd nog even kijken.' Noud gaat verbouwereerd naar huis. Hij voelt zich boos, teleurgesteld en gekwetst. Zie je wel, dat ze er niks mee kunnen! Hij heeft enige tijd nodig om dit alles te verwerken.

Een poosje later ontmoet Noud bij een gelegenheid een nichtje. Ze raken in gesprek en hij vertelt haar wat hem is overkomen bij de dokter. Zij adviseert hem om contact op te nemen met een mesoloog, misschien dat die hem kan helpen. Ze heeft er zelf ook veel baat bij en de dokter kon bij haar ook niets anders doen dan concluderen dat ze niets mankeerde. Mesologie klinkt hem nogal vreemd in de oren en het lijkt hem behoorlijk zweverig. Hij blijft erover nadenken en voelt dat zijn klachten van lieverlee toenemen. Het wordt hem daardoor des te duidelijker dat mesologie misschien toch iets voor hem kan zijn. Wat moet en kan hij anders nog?

Hij belt mij en vraagt nadat hij z'n verhaal heeft gedaan of ik iets voor hem kan betekenen. Ik wil dit wel onderzoeken, maar kan hem niet garanderen dat ik hem kan helpen.

Bij zijn eerste bezoek aan mijn praktijk is Noud heel sceptisch. Hij zegt meteen dat hij het eigenlijk allemaal maar zweverig vindt. Naarmate ons gesprek vordert, verandert hij van mening. Hij zegt ten slotte dat het hem allemaal reuze meevalt. Al gauw blijkt dat Noud niet tegen geraffineerde suikers kan. Het belast onder andere enorm zijn lever, het verstoort de opname van belangrijke vitamines en mineralen en is tevens de oorzaak van zijn vermoeidheid en futloosheid. Ik adviseer hem deze suikers te mijden en kruiden en vitamines te gebruiken om de lever te ontgiften. Noud is erg verbaasd. 'Komen mijn klachten dan gewoon door het gebruik van suiker? Zo simpel kan het toch niet zijn? Bovendien eet ik vrijwel geen suiker.' Ik bespreek met hem wat hij zoal eet en drinkt. Dan blijkt dat hij graag snoepjes, koekjes, toetjes en zoet beleg op de boterham eet. En ja, als hij alcohol drinkt, dan is het bier. Daar zit wel heel veel suiker in. Dat is een tegenvaller, want carnaval komt eraan en dan is een biertje zijn favoriete drankje. Ik adviseer hem om er toch mee aan de slag te gaan en dit alles een kans te geven. 'Dat ga ik zeker doen. Tenslotte ben jij mijn laatste hoop.' Ik ben hier niet van onder de indruk, maar moet er stiekem van binnen wel om lachen. Uiteindelijk ben ik zijn laatste hoop, terwijl hij heel sceptisch binnenkwam en het in eerste instantie allemaal maar zweverig vond.

Twee maanden later komt Noud weer bij mij in de praktijk. Hij is zeer serieus aan de slag gegaan. Hij eet geen geraffineerde suikers meer, zelfs met carnaval heeft hij geen bier gedronken. De middelen heeft hij trouw ingenomen. Het resultaat is er dan ook naar.

Het is te bezopen voor woorden
dat je beweert geen alcoholist te zijn!

Hij is weer gaan badmintonnen, ligt 's avonds niet meer futloos op de bank en hij heeft zijn motor helemaal gepoetst die nu klaarstaat om weer te gaan toeren. Zijn energie is weer helemaal terug en hij voelt zich prima. 'Maar hoe is het nu met de klachten van je lever, per slot van rekening is het daarom begonnen?' Noud: 'O ja, dat is waar ook, daar heb ik niet veel last meer van. De pijn is weg. Af en toe voel ik hem nog, maar dat komt niet veel meer voor. Enne, waar ik ook geen last meer van heb, is van de voortdurende tintelingen aan de binnenkant van mijn handen en de onderkant van mijn voeten. Dat had ik niet tegen je verteld, omdat dit al zo gewoon voor mij was, maar hier ben ik mooi vanaf. Ik overweeg om toch nog een keer terug te gaan naar de specialist. Hoe meer ik erover nadenk, des te bozer ik word. Ik vind dat hij mij onbehoorlijk heeft behandeld en wil hem dat toch nog een keer gaan vertellen. Dat wil ik doen over een half jaartje en dan tevens weer eens mijn bloed laten prikken op mijn leverwaarden. Als blijkt dat deze nu goed zijn, is dat voor mij een mooie aanleiding om mijn verhaal te doen.'

Een arts werkt vanuit de protocollen. Komt daar niets uit? Dan kan de patiënt gewoon niet ziek zijn, ondanks alle klachten.

Hoe komt het toch dat veel patiënten geneigd zijn om een dokter, die vooral met protocollen werkt, meer te vertrouwen dan iemand die vanuit een holistische visie met het individu werkt?

Tot zover de korte impressie
van mijn boek.

Benieuwd naar de vele andere
spraakmakende praktijkvoorbeelden?

U kunt het boek bestellen via mijn website:
www.mesologiepraktijkfassaert.nl

of via mijn e-mailadres:
mesologiepraktijkfassaert@gmail.com

Het boek is tevens verkrijgbaar
bij mij in de praktijk.

Veel lees- en leerplezier,

Patricia Fassaert

Een andere kijk op jouw gezondheid

Van samenwerken
wordt iedereen beter!

Patricia Fassaert is ruim tien jaar werkzaam als mesoloog. Van jongs af aan is zij geïnteresseerd in alternatieve geneeswijzen. Haar achttien jaar ervaring als A-verpleegkundige, ziet zij als een verrijking voor haar werkzaamheden als mesoloog. Zij herkent hierdoor snel klachten van patiënten die zij als mesoloog kan behandelen, maar die ook behandeling behoeven in samenwerking met reguliere artsen en specialisten. Zo kan er dan optimale genezing en herstel plaatsvinden voor de patiënt. Helaas ervaart zij maar al te vaak dat artsen het niet op prijs stellen dat patiënten zich mede laten behandelen door een alternatieve geneeswijze zoals mesologie. Vanuit het belang van de patiënt heeft zij zich altijd afgevraagd waarom men zich niet meer concentreert op de mogelijkheden van verbinding van beide geneeswijzen. Zij is van mening dat je niet zonder het een kunt, maar ook niet zonder het ander.

Door het schrijven van dit boek hoopt zij nog heel wat mensen te kunnen helpen bij het vinden van alternatieve remedies voor hun klachten en kwalen. De beschreven succesverhalen bieden daar meer verwachting op dan hoop alleen. Fassaert wil met dit boek ook een breder perspectief ontwikkelen op gezondheid en ziekte.

Tevens hoopt zij dat het boek kan bijdragen aan het doorbreken van de oude overtuigingen in de huidige traditionele gezondheidszorg. Zodat er ruimte kan ontstaan voor een bredere kijk en samenwerking, door artsen en alternatieve genezers, vanuit het respect en het belang van de patiënt.

MESOLOGIE PRAKTIJK FASSAERT

In contact met uw gezondheid

www.mesologiepraktijkfassaert.nl